

Indskudsrente, hvilket jo saa maa ske over hele Linien. Dette maa atter nødvendigvis bevirke, at dens Udlaansrente ogsaa af de faste Laan over hele Linien maa forhøjes, saaledes at det Indgreb i en Sparekasses Indlaanskapital, som en Konkurrence gør, og som maaske i sig i Forhold til Sparekassens samlede Midler er meget ringe, kan faa enten den Virkning, at Sparekassen skal til at sige sine Prioriteter op, eller, da en Sparekasse meget nødig gaar hertil, den Virkning, at Sparekassen for hele sin Kapital for Summer, der langt overstige den Nedgang, Indlaanskapitalen har haft, bliver nødt til over hele Linien at forhøje Renten. Det er Forhold, som ikke kunne siges at være gode og sunde for hele vor økonomiske Udvikling. Derfor har jeg i Samraad med og i Konsekvens af den Forhandling med Repræsentanter for forskellige Sparekasser, som jeg ved Lovforslagets Indbringelse omtalte, tilladt mig at indbringe det foreliggende Lovforslag.

Man kunde nu — og efter min personlige Mening med fuldkommen Ret — gaa den Vej at søge at faa Lovgivningsmagten til at udstede en Lov, hvorved det overhovedet og ganske i Almindelighed blev forbudt at give højere Rente end en saadan Maksimalrente af hvad der nærmest er Sparekassemidler. Men jeg har meget vel set, at man derimod muligvis fra den ene eller anden Side vilde gøre Indvendinger. Det har vist sig ved tidligere Lejligheder, at man her i Rigsdagen ikke har kunnet enes om Lovforslag, der gik ud paa en umiddelbar Indgriben i Renteforholdene; men jeg har ment, at man vilde komme uden om dette Spørgsmaal, vilde undgaa alle de Indvendinger, der kunde rejses mod, at man gik denne Vej, naar man benyttede den Fremgangsmaade, det foreliggende Lovforslag benytter. Lovforslaget indskrænker ingens Frihed. Efter Lovforslaget kan enhver give den Rente, han vil, give den Rente, han finder han kan være tjent med at give. Lovforslaget gaar kun ud paa, for saa vidt denne Del af det angaar, at indskrænke de Begunstigelser som i Henhold til Lovgivningen ere givne en Række af Pengeinstitutter. Og der mener jeg, at det er fuldt beføjet at sige til alle Pengeinstitutter, der modtage Sparemidler: Naar I ingen Begunstigelser forlange, ingen Begunstigelser ville benytte, naar I ville staa uden alle Privilegier ligesom alle andre Borgere i Landet, kunne I gøre, hvad I have Lyst til paa dette Omraade; men naar I ville have Fortrin og Privilegier fremfor private Borgere i Landet, maa I finde eder i, at

Lovgivningsmagten stiller Betingelser for Udøvelse af disse Fortrin og Privilegier! Lovforslaget gaar ikke ud paa uden videre at paabyde, at der af Sparekassemidler ikke maa svares noget ud over Maksimalrenten; Lovforslaget gaar kun ud paa at paabyde, at de Sparekasser og Pengeinstitutter, som modtage Sparemidler, skulle, hvis de fremdeles ville benytte deres Privilegier i Henseende til Brugen af Stempelpapir, være pligtige til at underkaste sig Maksimalgrænsen. Det er altsaa en fuldkommen frivillig Sag for alle, om de ville underkaste sig denne Maksimalrente eller ikke. De, der ikke ville underkaste sig den, kunne lade være. Følgen vil blive, at de saa maa opgive de Privilegier, som de paa Grundlag af Lovgivningen Tid efter anden have erholdt.

Den Tanke, som Lovforslaget gaar ud paa i denne Henseende, er fremstillet i de første 6 Paragrafer. — § 1 gaar ud paa, at Sparekasser og Bankinstitutter, der have Begunstigelser i Henseende til Brugen af Stempelpapir, ikke skulde nyde en saadan Begünstigelse, hvis de efter denne Lovs Ikrafttræden give en højere Rente for Indskud paa Kontrabog eller for den oplagte Rente af disse Indskud end den til enhver Tid gældende Maksimalsparekasserente. — I § 2 forklares nærmere, hvad der forstaas ved Kontrabog og hvad der forstaas ved Rente, at der ved Kontrabog forstaas enhver Indskyderen udleveret Bog eller andet Dokument, hvori eller hvorpaa Af- eller Tilskrivning af Indskud i en Sparekasse eller Bank kan finde Sted, og at der ved Rente forstaas ikke alene den faste Rente, men ogsaa ethvert Tillæg til samme, der, under hvad Navn nævnes kan, tilsiges eller ydes. — § 3 indeholder Straffebestemmelser for Overtrædelse af de to foregaaende Paragraffer. Forholdet er altsaa det, som jeg nævnte før, at naar en Sparekasse eller Bank opgiver sit Stempelprivilegium, vil den ikke kunne straffes efter § 3, hvis den derimod ønsker at beholde sit Stempelprivilegium, er den underkastet Reglerne i § 1 og maa selvfølgelig, naar den overtræder disse Regler, være underkastet en passende Straf og anden passende Følge. Forslaget gaar da ud paa, at for det første skal en saadan Sparekasse eller saadant Bankinstitut, som overtræder §§ 1 og 2, være ifaldet den Følge, at dermed er hele dets Stempelpapirsbegünstigelse for Fremtiden bortfaldet, og at det i hele sin Virksomhed bliver undergivet Stempellovgivningens almindelige Forskrifter, derunder dens Straffe-